

"To vam je koral", reče starac. "Najverovatnije iz Indijskog okeana. U ono vreme su ga stavljali u staklo. Ovo nije napravljeno pre manje od sto godina. Po izgledu bi se reklo da ima i više."

"Lepa stvar", reče Winston.

"Zaista lepa", reče starac sa razumevanjem. "Ali nema ih mnogo koji bi to danas rekli." On kašljucnu. "Ovaj, ako ste zainteresovani da kupite, koštalo bi vas četiri dolara. Sećam se kad su ovakve stvari bile i po osam funti, a osam funti vam je bilo - ne bih mogao da preračunam u današnje pare, ali bilo je mnogo. Ali šta ćete, kome je danas stalo do pravih starinskih predmeta - makar i do one čašice koja je preostala?"

Vinston smesta isplati četiri dolara i stavi žuđeni predmet u džep. Zadivila ga je bila ne toliko njegova lepota, nego to što je na neki način izgledalo kao da pripada dobu sasvim drugačijem od sadašnjeg. Meko staklo boje kišnice nije ličilo ni na jedno staklo koje je dotad video. Predmet je bio dvostruko privlačan zato što se očigledno nije mogao upotrebiti ni za šta, mada je Winston nagađao da je to nekad trebalo da bude pritiskač za papir. Bio mu je težak u džepu, no srećom nije pravio veliku izbočinu. Bilo je neobično, čak i rizično, da član Partije poseduje tako šta. Sve što je bilo staro, uostalom i sve što je bilo lepo, uvek je na neki neodređen način bilo sumnjivo. Starac se beše primetno raspoložio pošto je primio četiri dolara. Winston shvati da bi on pristao i na tri, pa čak i svega dva.

"Gore na spratu ima još jedna soba; možda bi vas interesovalo da pogledate", reče on.

"Doduše, ni tamo nema mnogo; samo nekoliko stvari. Tu će vam trebati svetlo."

On zapali još jednu lampu i, pogrbljen, pođe ispred Vinstona uza strme i istrošene stepenice, kroz uzan kratak prolaz, i uvede ga u sobu koja nije gledala na ulicu nego na popločano dvorište i šumu dimnjaka. Winston primeti da je nameštaj tako raspoređen kao da je soba još uvek namenjena za stanovanje. Na podu je ležala staza tepiha, na zidovima visile dve ili tri slike, a uz kamin bila privučena duboka, prašnjava naslonjača. Na komodi je tiktakao starinski stakleni sat sa bročcanikom izdelfenim na dvanaest časova. Ispod prozora se nalazio ogroman krevet, na kome je još uvek stajao dušek, i koji je zauzimao gotovo četvrtinu sobe. "Ovde smo živeli dok mi žena nije umrla", reče starac, tonom kao da se izvinjava. "Malo-pomalo, eto, rasprodajem nameštaj. A evo ovaj krevet, to vam je divan komad od mahagonija - to jest bio bi, kad bi čovek mogao da istera buve iz njega. Samo, ipak mislim da bi vam bio previše kabast."

Držao je lampu visoko podignutu, da osvetli celu sobu; u toplom prigušenom svetlu, ona je začudo delovala veoma primamljivo. Vinstonu prolete kroz glavu misao da bi sobu verovatno bilo sasvim lako iznajmiti za nekoliko dolara nedeljno, kad bi se usudio da rizikuje. Zamisao je bila luda, nemoguća, od one vrste koju treba izbaciti iz glave čim uđe; no soba beše u njemu probudila neku nostalgiju, neko pradaavno sećanje. Učini mu se da tačno zna kako izgleda sedeti u takvoj sobi, u naslonjači pokraj vatre na otvorenom ognjištu, sa nogama na rešetki i čajnikom na polici kamina: do krajnosti sam, do krajnosti bezbedan, neposmatran ni od koga, neprogonjen ničijim glasom, u tišini gde se čuje samo mrmorenje čajnika i prijateljsko tiktakanje sata.

"Nema telekrana!" ne uzdrža se da promrmlja.

"Ah", reče starac, "nisam nikad ni imao, znate. Skupo je to. A pravo da vam kažem, nekako nisam ni osećao potrebu. Nego pogledajte onaj sto na rasklapanje tamo u uglu. Mada, razume se, ako biste hteli da ga rasklapate, morali biste prvo da promenite šarke."

U drugom uglu stajao je orman za knjige; Winston se već bio uputio njemu kao privučen magnetom. No unutra je bilo samo smeće. Lov na knjige i uništenje knjiga bili su u prolaskim četvrtima obavljani isto tako temeljno kao i svuda drugde. Teško je bilo moguće da u celoj